

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 74.182 van 10 juni 1998
in de zaak A. 62.687/IX-251.**

In zake : Raymond OTTEN,
die woonplaats kiest bij
V.S.O.A. GROEP POST,
gevestigd te BRUSSEL,
Centrumgalerij, blok 2, nr. 244

tegen :

de POST.

D E R A A D V A N S T A T E, I X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Raymond OTTEN op 10 maart 1995 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de bestuurder-directeur van de Algemene directie personeel van 9 januari 1995 waarbij hij wordt afgezet;

Gelet op het arrest nr. 53.567 van 7 juni 1995 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de beschikking van 22 oktober 1996 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 15 mei 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 juni 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. SMETS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. DE VALCKE, die verschijnt voor verzoeker, en van Inspecteur-jurist L. VANHOOREN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur M. LEFEVER;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker was in de nacht van 9 op 10 augustus 1994 als chauffeur van een postwagen belast met het vervoeren, vanuit Antwerpen X, van de post voor de kantoren Genk 1, Dilsen 1, Maaseik en Kinrooi. Hij vertrekt uit Antwerpen X rond vier uur.

Hij bereikt die kantoren evenwel niet omdat hij de juiste uitrit van de autosnelweg mist en doorrijdt tot op Nederlands grondgebied waar door de Nederlandse politie wordt vastgesteld dat het alcoholgehalte in zijn bloed de 0,5 promille overstijgt zodat hij volgens de Nederlandse wet in staat van dronkenschap verkeert. Bijgevolg mag hij niet verder rijden.

De Nederlandse politie neemt dan contact op met het kantoor Hasselt 1, verzoekers aanhechtingskantoor, met het verzoek de vrachtwagen van verzoeker te komen ophalen. Adjunct-controleur CLEENDERS, die de

wagen gaat ophalen, bedeeft dan het kantoor Genk 1. Bij het uitladen van de poststukken stelt hij vast dat de containers met poststukken niet waren vastgezet in de vrachtwagen met als gevolg dat enkele bakken waren omgekieperd en de inhoud ervan over de gehele laadbak was verspreid, wat bevuiling en beschadiging van de poststukken tot gevolg had. Tevens was de laadbak beschadigd door het onoordeelkundig plaatsen van de stutbaar achter in de laadbak.

1.2. Diezelfde dag nog wordt verzoeker door de postmeester van Hasselt 1 bij voorzorg uit de dienst verwijderd. Hij stelt voor verzoeker te schorsen in het belang van de dienst. Op 19 augustus 1994 gaat de Bestuurder-Directeur met deze maatregel akkoord.

1.3. De postmeester van Hasselt 1 tracht in de loop van de maand september 1994 een kopie van het proces-verbaal dat door de Nederlandse politie werd opgemaakt te verkrijgen, maar dat wordt hem geweigerd.

Op 9 september 1994 wordt aan verzoeker door het arrondissementsparket te Maastricht een minnelijke schikking aangeboden wegens het rijden onder invloed op 10 augustus 1994.

Op 11 oktober 1994 ondervraagt de postmeester verzoeker over de gebeurtenissen van de nacht van 9 op 10 augustus 1994.

Deze geeft toe dat hij enkele glazen bier had gedronken maar niet in die mate dat hij in de onmogelijkheid was om nog te werken of om een voertuig te besturen. Hij verklaart dat het gebeurde zijn oorzaak vindt in de combinatie van die enkele glazen bier met oververmoeidheid ingevolge het feit dat hij wegens de aanhoudende warmte gedurende verschillende weken slecht had kunnen slapen, wat overdag diende te gebeuren. Het loskomen van de containers wijt hij aan het feit dat hij een onpaar aantal containers moest vervoeren. In zulk geval moet de stutbaar dwars worden geplaatst en kan

hij, volgens verzoeker, loskomen. Tenslotte belooft hij in de toekomst geen alcohol meer te zullen gebruiken voor of tijdens zijn dienst.

1.4. Op dezelfde dag legt de postmeester verzoeker de tuchtstraf van de afzetting op om reden van :

- "1° in de nacht van 9 op 10 augustus bij de uitvoering van dienst 210 met een postvrachtwagen te zijn gereden naar Sittard.
- 2° Bij een controle door de politiediensten te Sittard werd vastgesteld dat betrokkene het toegelaten alcoholpromillage in Nederland, namelijk : 0,5 overschreden heeft.
- 3° De briefwisseling voor de kantoren Genk 1, Dilsen 1, Maaseik en Dilsen Niet te bevorderen, waardoor de doelstellingen D + 1 niet werden bereikt.
- 4° De stutbaar in de vrachtwagen niet te hebben aangebracht zoals voorzien, waardoor het hout van de laadbak achter links beneden werd beschadigd.
- 5° De containers niet te hebben vastgezet zoals voorzien, waardoor enkele bakken briefwisseling zijn omgevallen, met als gevolg beschadiging en bevuiling van briefwisseling".

1.5. Op 12 oktober 1994 geeft verzoeker in reactie op de straf een vollediger relaas van het gebeurde en vraagt hij aan de postmeester de tuchtstraf te willen omzetten in een iets minder zware straf.

De postmeester is evenwel van mening dat de gegeven verantwoording niet van aard is om zijn beslissing te herzien.

1.6. Verzoeker tekent beroep aan tegen de tuchtstraf bij de commissie van beroep.

Op verzoek van zijn verdediger worden twee medische attesten aan het dossier toegevoegd. In het ene attest, dat dateert van 18 november 1994, wordt bevestigd dat verzoeker was opgenomen in het Sint-Trudoziekenhuis te Sint-Truiden van 17 tot 28 oktober 1994 en dat bij zijn opname zijn glycemie 522 bedroeg. In een tweede attest, dat dateert van 5 november 1994, wordt

verklaard dat verzoeker in behandeling is wegens een ziekte die reeds enige tijd bij hem sluimerde en die aanleiding kan geven tot momenten van vermoeidheid.

1.7. De commissie van beroep adviseert op 23 november 1994 als volgt :

"Tijdens de zitting van de commissie is gebleken dat postman Raymond OTTEN, in erge mate lijdt aan suikerziekte (zie ter zitting neergelegd doktersattest). Deze ziekte heeft mogelijk de gevolgen van zijn dronkenschap verergerd en kan de aanleiding zijn geweest van de wegvergingssing.

Rekening houdend met deze nieuwe feiten is de Commissie, bij geheime stemming, van advies :

De leden zijn UNANIEM van oordeel dat niet tot de zwaarste sanctie moet overgegaan worden doch stelt voor, gelet op de ernst der onregelmatigheid en als laatste verwittiging, de 'TUCHTSCHORSING GEDURENDE EEN PERIODE VAN NEGENTIG DAGEN', op te leggen en betrokkene bijgevolg onmiddellijk terug in dienst te roepen".

1.8. Op 20 december 1994 is het directiecomité evenwel van mening dat de tuchtstraf van de afzetting moet behouden blijven. Het motiveert zijn beslissing als volgt :

"De bewering dat hij op de autoweg een verkeerde afslag heeft genomen, waardoor hij maar enkele kilometers op Nederlands grondgebied zou terechtgekomen zijn is volstrekt ongeloofwaardig. Met meer dan 20 jaar dienst moet de betrokken postman wel beter weten. Immers komend van Antwerpen X (langs de autoweg) moest hij eerst het postkantoor Genk bedienen, vervolgens Dilsen 1 én Maaseik én Kinrooi ! Mocht de afslag Genk Noord gemist zijn, dan is er nog Genk-Oost, én Maasmechelen alvorens in Nederland terecht te komen. Indien hij zich in een normale toestand had bevonden, dan moest hij vroeger bemerkt hebben dat hij zijn eerste bestemmingskantoor voorbij was. Op geen dezer twee heeft hij aanstalten gemaakt rechtsom te keren, dus hij was klaarblijkelijk onder invloed van de drank. Uit het verslag van de Postmeester komt duidelijk naar voren dat teveel drinken tot de vaste gewoonten van de postman behoort. Zijn dronkenschap wordt trouwens niet geloochend voor de Commissie. Het strafdossier illustreert overduidelijk zijn plichtsverzuim m.b.t. het tijdig ter plaatse brengen van de briefwisseling van de postklieñteel.

Ook het stouwen van de containers in de laadbak werd niet verzorgd zodat bakken briefwisseling eruit zijn gekieperd met als gevolg beschadiging en bevuiling van briefwisseling. De faam van de Post wordt hierdoor in het gedrang gebracht. Daarenboven heeft hij, bij zijn beweerde vergissing, onzorgvuldig gehandeld door niet bij de eerstvolgende afslag rechtsomkeer te maken om zijn fout te herstellen. De afzetting wordt bevestigd".

1.9. Op 9 januari 1995 neemt de bestuurder-directeur van de algemene directie personeel de beslissing die verzoeker formeel als voorwerp van zijn beroep aanduidt. Hij neemt de motivering van het directiecomité woordelijk op in zijn besluit en beslist dat de afzetting van verzoeker ingaat op de datum van het besluit, zijnde 9 januari 1995.

Deze beslissing wordt op 11 januari 1995 meegedeeld aan verzoeker.

1.10. Op 12 januari 1995 vraagt verzoeker per brief aan de algemene directie personeel de redenen te mogen kennen waarom het directiecomité het advies van de commissie van beroep niet heeft gevolgd. Er wordt hem op 23 januari 1995 geantwoord dat die redenen vermeld staan in de beslissing die hem werd betekend.

1.11. Op 9 februari 1995 vraagt de gedelegeerd bestuurder ingevolge een brief van verzoekers syndicale organisatie aan de bestuurder-directeur 3 de zaak na bijkomend onderzoek opnieuw te willen voorleggen aan het directiecomité.

Op 3 maart 1995 wordt het verslag van de met het bijkomend onderzoek belaste inspecteur overgemaakt aan de Algemene directie 3. In dit verslag worden onder meer een aantal redenen aangegeven waarom er geen rekening moet worden gehouden met de suikerziekte van verzoeker. De inspecteur komt tot het besluit dat er geen reden is om verzoeker weer in dienst te nemen.

Volgens door het bevoegde lid van het Auditoraat bij de verwerende partij bekomen informatie heeft dit verslag niet geleid tot enige nieuwe beslissing van het directiecomité;

2. Over het voorwerp van het beroep.

Overwegende dat krachtens artikel 118, § 2, van het administratief statuut van de postambtenaren de tuchtbeslissing ingeval van een voor de betrokken postambtenaar gunstig advies van de commissie van beroep wordt genomen, indien het andere ambtenaren betreft dan deze van de rangen 17, 16 of 15, door het directiecomité of door diens afgevaardigde; dat te dezen de beslissing werd genomen door het directiecomité; dat immers op het advies van de commissie van beroep van 23 november 1994 als uiteindelijke beslissing niet een beslissing van de bestuurder-directeur maar wel deze van het directiecomité van 20 december 1994 als vermelding werd aangebracht en het ook die beslissing is waarover de commissie van beroep werd ingelicht; dat ook de bestuurder-directeur in de van hem uitgaande akte van 9 januari 1995 verwijst naar de beslissing van het directiecomité; dat die akte, wat de afzetting betreft, bijgevolg geen enkel ander rechtsgevolg heeft dan dat zij de datum bepaalt waarop de afzetting ingaat; dat derhalve zowel de beslissing van het directiecomité van 20 december 1994 als deze van de bestuurder-directeur van 9 januari 1995 als bestreden akten moeten worden beschouwd;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat verzoeker als middel aanvoert dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden omdat de feiten niet met de nodige zorgvuldigheid werden onderzocht; dat hij aanvoert dat daar waar de commissie van beroep unaniem van oordeel was dat de ongetwijfeld reeds sluimerende ziekte van verzoeker een invloed op

zijn gedrag kon hebben gehad, het directiecomité deze mogelijkheid klaarblijkelijk niet heeft onderzocht maar als vaststaand heeft aangenomen dat verzoeker enkel en alleen zwaar onder de invloed van de drank de ten laste gelegde feiten heeft gepleegd; dat hij betoogt dat ook uit het gegeven dat het Arrondissementsparket van Maastricht ter beteugeling van verzoekers overtreding een minnelijke schikking voorstelt, kan worden afgeleid dat het vastgestelde alcoholgehalte niet van dien aard was dat er zwaardere strafrechtelijke sancties moesten worden genomen; dat hij op basis van deze elementen meent te kunnen stellen dat de opeenvolgende vergissingen die hij beging te wijten waren aan een bijkomende oorzaak en dat bijgevolg de opgelegde tuchtstraf buiten verhouding is ten opzichte van de feiten;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat uit de feiten blijkt dat niet alleen de promille-grens van 0,5 ‰ was overschreden maar dat verzoeker ook manifest zeer dronken was, wat zelfs uit het verzoekschrift blijkt waar dit vermeldt dat verzoeker "een onverklaarbare wegvergissing beging"; dat zij er op wijst dat verzoeker een strafbaar feit heeft gepleegd tijdens de dienst, wat op zich een zeer ernstig tuchtvergrijp is en dat de gepleegde feiten, ook wanneer zij worden getoetst aan de door verzoeker te verrichten werkzaamheden, van de meest ernstige aard zijn aangezien hij de functie van chauffeur vervulde en het daarenboven niet ging om een toevallig alcoholverbruik, daar hij reeds tuchtrechtelijk werd gestraft om redenen van dronkenschap tijdens de dienst, zodat er sprake is van recidive; dat zij betoogt dat belangrijker nog dan het gegeven dat verzoeker zijn dienstopdracht niet uitvoerde en het materieel van De Post in gevaar bracht, het gegeven is dat hij de professionele reputatie van DE POST in gevaar heeft gebracht door het vertrouwen van het cliënteel te beschamen daar door verzoekers handelwijze de post die hij vervoerde niet werd bedield de dag

nadat hij aan DE POST werd toevertrouwd; dat zij aanvoert dat de sluimerende glycemie niet als verzachtende omstandigheid kan gelden daar zij niet wegneemt dat verzoeker onder invloed van alcohol en zelfs dronken de dienst vervulde en dat gegeven niets afdoet aan verzoekers verantwoordelijkheid voor de door DE POST geleden schade; dat zij stelt dat het drinken van een paar glazen bier bij een sluimerende glycemie nog des te minder te verantwoorden is; dat zij betoogt dat het geenszins is bewezen dat verzoeker op het ogenblik van de feiten drager was van de genoemde ziekte, aangezien verzoeker op 9 augustus 1994, de dag vóór de feiten, werd onderzocht door de dienst "Arbeid en Gezondheid" en de geneesheer verzoeker alsdan geschikt bevond voor de dienst niettegenstaande het onderzoek ook een controle van het suikergehalte inhield; dat zij besluit dat verzoeker niet aantoonst dat de genomen beslissing kennelijk onredelijk is;

3.3. Overwegende dat verzoeker repliceert dat de verwerende partij zijn argumentatie betreffende de verzachtende omstandigheden niet beantwoordt en het unanieme advies van de commissie van beroep negeert; dat hij laat verstaan dat de verwerende partij medeverantwoordelijk is voor de feiten omdat zij aan haar personeel alcoholische dranken aanbiedt en stelt dat de stelling van de verwerende partij dat hij stomdronken was, inhoudt dat aangenomen wordt dat de verwerende partij de wet op de openbare dronkenschap zou hebben overtreden; dat hij staande houdt dat hij maar een paar glazen bier heeft gedronken en dat dit feit door een ongekende andere oorzaak een dergelijke invloed op zijn gestel heeft gehad dat hij met werkelijke black-outs te maken heeft gehad; dat hij betwist dat uit het onderzoek van de arbeidsgeneesheer kon worden afgeleid dat hij geen suikerziekte had; dat hij stelt dat het verslag van 17 februari 1998 dat over het bijkomend onderzoek werd opgesteld, in de memorie van antwoord wordt aangegrepen

om de evenredigheid van de tuchtstraf en de motivatie ervan te rechtvaardigen, maar nu dit verslag evenwel niet bestond op 20 december 1994, het de beslissing over de strafmaat niet kan hebben beïnvloed; dat hij aanvoert dat hij eerder wegens zijn vroeger tuchtrechtelijk dossier, dat ondertussen verjaard is, dan wegens de vastgestelde feiten met de zwaarste tuchtstraf werd bestraft; dat hij stelt dat hij na 1987 wel degelijk heeft getracht zijn levenswandel te verbeteren en hij daar, op een spijtige en diep betreurde terugval in 1993 na, in geslaagd is aangezien hem in vijf jaar tijd geen enkele tuchtstraf meer werd opgelegd;

3.4.1. Overwegende dat verzoeker in zijn middel veeleer het niet naar genoegen van recht bewezen zijn van de feiten en het gebrek aan motivering van de bestreden beslissing ten opzichte van het advies van de commissie van beroep dan de schending van het evenredigheidsbeginsel aanvoert;

3.4.2. Overwegende dat vaststaat dat verzoeker ten tijde van de feiten onder invloed van alcohol was; dat hij immers zelf toegeeft "enkele" glazen bier te hebben gedronken voor de aanvang van zijn rit en dat hij op het ogenblik dat de Nederlandse politie een bloedproef afnam - toch geruime tijd na zijn vertrek - nog steeds ten minste 0,5 % alcohol in zijn bloed had; dat de commissie van beroep evenwel unaniem van oordeel was dat de suikerziekte van betrokkene, die mogelijks de gevolgen van zijn alcoholmisbruik heeft verergerd, als verzachtende omstandigheid diende in rekening te worden gebracht en daarom een tuchtschorsing van negentig dagen en niet de afzetting als tuchtstraf diende te worden opgelegd; dat in de bestreden beslissing in het geheel niet wordt aangegeven waarom het directiecomité in het geheel geen rekening meende te moeten houden met deze omstandigheid; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van de bestuurder-directeur van de Algemene directie personeel van 9 januari 1995 waarbij Raymond OTTEN wordt afgezet.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tien juni 1900 achtennegentig, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. BAETEMAN,	eerste voorzitter van
		de Raad van State,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	J. SMETS,	staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

G. BAETEMAN.